

Aşkın Değdi Tenime

– A.KARADOĞAN · 16 Ocak 2012

Aşkın Değdi Tenime

Yüreğimi gömdüm ayrılığın toprağına
Gözlerim yağmur rengi
Gözyaşım merhametin gölgesinden bakıp
Tövbeli bakışlar düşürdü
Ağladı nemli yalnızlığıma
Kim tutardı ki başka kirpiğimin matemini...

Kaç zaman geçti unutalı kendimi
Yokluğunun tokatı ağır indi bedene
Karanlığın gölgesine düştü
Hasretine değen yanım
Hüzün olup değdi dudaklarıma
Ruhumdan söküldü dili saklı acılar...

Yüzüme sığmayan hüzünler taşıdım
Adı sen ,adı hasret
Özlemle ezilip burkulsa da yüreğim
Geçemedim ruhuma zulmeden yokluğundan
Kirpiğimin ucunda yandı yüreğimin bekçisi hayalin
Gözlerimden öptü her gece anılar
Saatlerin gölgesinde uyuttum yorgun düşlerimi
Yıllara gömdüm dünümü
Ağladı bugünümden yoksul yarınlar

Yemin gibi büyüdükçe içimde hasretin
Sen diye sevdim dokunduğum herşeyi
O an buz tuttu ellerimde ayrılığın soğuk teri
Ve titredi hasretine yar ettiğim avuçlar...

Her acının vardır bir göç zamanı
Her geçen an kapatır yaraları
Umuttur takası dedim
Ruhunu kaybetmiş vakitlerin içinden

Sabrı susmuş saatler geçirdim

Adı yoktu bu iç çekişlerin
Gözler kir tutmaz
Yarım kalan düşlerimin lekesini yıkar
Yüzüme dökülen yaşlar
Kırılsa da gülüşler
Ondandır yâr
En kör yanımdan her gece seni ağlayışlar ...

Acıma sokulup saklandım içime
Kaç nefeste can bulur bu yürek
Kaç gecenin dibinde söner yalnızlığım
Bilemedim...

Bildiğim tek şey
Yüzümdeki yalancı gülüşlerde nöbet tuttu
özlemin seneler boyu
Yokluğuna alışamadım
Hasretinle barışamadım
Gözlerinin hayaline daldım
Geçtim uykularımdan,
Bir senden geçemedim...

Hayat sensiz kurşun kadar hiddetli
Ömrümün yüreğinden vurdu yokluğun
Şimdi yüzüme düşen çizgiler kadar yorgun
Saçıma düşen aklar kadar solgunum...

Sözüm sana
Acım kendime
Hüzün oldun
Hazan oldun
Savurdun düşlerimin sararan gazellerini
Kor oldun
Ateş oldun
Yanmadığım kadar yaktın
Köz oldun içimde
Kül olmak bana düştü yâr...

ARZU KARADOĞAN
15.01.2012